

A close-up, high-contrast portrait of Stephen King, looking slightly to the left with a serious expression. The background is dark and textured, with some horizontal light streaks on the right side.

STEPHEN KING

OUTSIDER

IKAR

STEPHEN KING

OUTSIDER

Preložila Marína Gálisová

Stephen King
OUTSIDER

Copyright © 2018 by Stephen King
All rights reserved.
Translation © 2019 by Marína Gálisová
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6773-2

Venujem Randovi a Judy Holstonovcom

Myslenie prepožíciava svetu dojem usporiadanosti len v očiach tých, ktorí sú dostatočne slabí, aby sa ním dali presvedčiť.

Colin Wilson: *Krajina slepcov*

ZATKNUTIE

14. júl

1

Bolo to neoznačené auto, akýsi nenápadný americký sedan spred pár rokov, ale prezradili ho úplne čierne pneumatiky a traja muži vnútri. Dvaja vpredu mali na sebe modré uniformy. Ten vzadu mal na sebe oblek a bol veľký ako dom. Dvaja černošskí chlapi, ktorí stáli na chodníku, jeden s nohou na oranžovom skejte, druhý so žltozeleným skejtom pod pazuchou, sa dívali, ako odbočuje na parkovisko pred Štadiónom Estelle Bargovej, potom na seba pozreli.

Jeden povedal: „Poliši.“

Druhý odvetil: „Tomu ver.“

Bez ďalších rečí odfrčali na skejtoch. Pravidlo bolo jednoduché: keď prídu poliši, treba sa pratať. Rodičia ich poučili, že život černocha je rovnako vzácny ako život belocha, ale poliši to až tak vážne neberú.

Na bejzbalovom ihrisku dav zahučal a tleskal do rytmu, keď Zlatí draci z Flint City skórovali v deviatej zmene a prehrávali už len o bod.

Chlapi sa neobzreli.

2

Výpoveď pána Jonathana Ritza [10. júl, 21.30, vypočúvanie viedol detektív Ralph Anderson]

Detektív Anderson: Viem, že ste rozrušený, pán Ritz, je to pochopiteľné, ale potrebujem presne vedieť, čo ste v ten večer videli.

Ritz: Nikdy na to nezabudnem. Nikdy. Asi by sa mi zišla nejaká tabletky. Možno válium. Nikdy som také niečo nebral, ale teraz by sa mi zišlo. Stále mám srdce v krku. Vaši ľudia z forenzného by mali vedieť, že ak na mieste činu nájdú vývratky, a nájdú, nechaj som ich tam ja. Ani sa za to nehanbím. Každý by sa povracal, keby také dačo videl.

Detektív Anderson: Keď skončíme, lekár vám určite predpíše niečo na upokojenie. Vybavím vám to, ale teraz potrebujem, aby ste mali čistú hlavu. To iste chápete, nie?

Ritz: Áno. Samozrejme.

Detektív Anderson: Len mi povedzte, čo ste videli, a nadnes večer skončíme. Zvládnete to?

Ritz: Áno. Dnes podvečer okolo šiestej som išiel na prechádzku s Davom. Dave je náš bigel. Večerú dostáva o piatej. My s manželkou večerujeme o pol šiestej. O šiestej je Dave pripravený vybaviť si svoje záležitosti – malú aj veľkú potrebu. Ja ho brávam na prechádzku a Sandy, moja manželka, umýva riad. Je to spravodlivá del'ba práce. Spravodlivá del'ba práce je podľa nás v manželstve veľmi dôležitá, najmä keď deti vyrastú. Trochu odbieham od témy, však?

Detektív Anderson: To nič, pán Ritz. Porozprávajte to vlastnými slovami.

Ritz: Prosím, volajte ma Jon. Neznášam, keď ma ľudia oslovujú pán Ritz. Pripadáam si ako hotel. Tak ma volali decká v škole, Hotel Ritz.

Detektív Anderson: Uhm. Takže ste boli na prechádzke so psom...

Ritz: Presne tak. Keď zachytil akýsi silný pach – predpokladám, že to bol pach smrti –, vôdzku som musel držať obidvoma rukami, hoci Dave je malý pes. Chcel sa dostať k tomu, čo zacítil. K...

Detektív Anderson: Moment, ešte sa na chvíľu vráťme. Odišli ste zo svojho domu na Mulberry Avenue 249 o šiestej...

Ritz: Mohlo to byť trochu skôr. S Davom sme prešli dolu kopcom k Geraldovi, k tým lahôdkam na rohu, potom hore po Barnum Street a napokon do Figgisovho parku. Decká ho volajú Fikniho park. Myslia si, že dospelí nevedia, čo decká hovoria, že nepočúvame, ale my počúvame. Aspoň niektorí z nás.

Detektív Anderson: Vždy chodievate po tejto trase?

Ritz: Občas ju trochu zmeníme, aby sme sa nenudili, ale takmer vždy skončíme pri parku, lebo Dave tam má čo oňuchávať. Je tam parkovisko, ale večer o tom čase býva takmer vždy prázdne, ak nejakí stredoškólači nehrajú tenis. Dnes večer nehrali, lebo kurty sú antukové a predtým pršalo. Parkovala tam len biela dodávka.

Detektív Anderson: Povedali by ste, že firemná dodávka?

Ritz: Áno. Nemala okná, len vzadu dvojité dvere. Malé firmy v takých dodávkach vozia tovar. Možno to bol Ford Econoline, ale nemohol by som to odprisať.

Detektív Anderson: Bol na dodávke napísaný názov firmy? Napríklad „Sam – inštalácia klimatizácie“ alebo „Bob – výroba okien“? Niečo podobné?

Ritz: Nie, nie. Nič také. Ale bola špinavá, to vám môžem povedať. Už dlhšie ju nikto neumýval. Na pneumatikách mala samé blato, zrejme od dažďa. Dave oňuchal pneumatiky, potom sme sa vybrali po jednom z tých štrkových chodníkov medzi stromami. Asi po päťsto metroch začal Dave štekať a rozbehol sa do kríkov po pravej strane. Vtedy zachytil ten pach. Takmer mi vytrhol vôdzku. Ťahal som ho naspäť, ale nechcel ísť, len sa zvrtoľ, hrabal v zemi labkami a štekal. Tak som ho k sebe pritiahol – mám flexku, navíjaciu vôdzku, tá je na to výborná – a vybral som sa

za ním. Odkedy vyrástol zo šteňacieho veku, už ho nevzrušujú veвериčky a čipmanky, ale pomyslel som si, že zavetрил medvedíka čistotného. Práve som sa ho chystal odtiahnuť, či chce, alebo nechce, lebo pes musí vedieť, kto je tu pánom, a vtedy som zbadal prvé kvapky krvi. Boli na brezovom liste, asi vo výške mojej hrude, čiže asi tak stopäťdesiat centimetrov od zeme. Na druhom liste trochu ďalej bola zase kvapka, potom na kríkoch ďalej celá škvrna. Ešte červená a vlhká. Dave ju oňuchal, ale ťahal ma stále dopredu. Ozaj, aby som nezabudol, práve vtedy som za sebou začul štartujúci motor. Inak by som si to možno nevšimol, ale zahučalo to poriadne nahlas, ako keď vystrelí z výfuku. Taký ten prudký hukot, viete?

Detektív Anderson: Uhm, viem.

Ritz: Nemohol by som odprisahať, že to bola tá biela do dávka, a nevrátil som sa potom rovnakým smerom, takže neviem, či odišla, ale staval by som sa, že áno. Viete, čo to znamená?

Detektív Anderson: Povedzte mi, čo to znamená podľa vás, Jon.

Ritz: Že ma možno pozoroval. Ten vrah. Stál medzi strovmami a pozoroval ma. Keď si to predstavím, po chrbte mi behajú zimomriavky. Myslím teraz. Vtedy som sa hlavne sústreďoval na krv. Dával som si bacha, aby mi Dave neodtrhol ruku. Mal som strach a nebojím sa to priznať. Nie som ktovieako vysoký, a hoci sa usilujem udržiavať vo forme, mám už na chrbte šesť krížikov. Ani v dvadsiatke som nebol veľký bitkár. Ale musel som sa tam ísť pozrieť. Pre prípad, že by bol niekto zranený.

Detektív Anderson: Ste charakter. Koľko bolo asi hodín, keď ste prvýkrát uvideli stopy krvi?

Ritz: Nepozeral som sa na hodinky, ale odhadujem, že mohlo byť tak sedem dvadsať. Možno sedem dvadsaťpäť. Dave cupkal popredu, držal som ho nakrátko, musel som

sa pretíkať pomedzi konáre, ktoré on so svojimi krátkymi nohami podliezal. Viete, čo sa hovorí o bigloch – sú krásne, ale majú nízky podvozok. Štekal ako najatý. Vyšli sme na takú kvázi čistinu... je to taký kútik, kde by sa mohli muc-kať milenci. Uprostred stála žulová lavička a bola od krvi. Úplne celá. Aj pod ňou bola krv. Vedľa na tráve ležalo telo. Ten chudák chlapec. Hlavu mal obrátenú ku mne, oči otvo- rené a namiesto hrdla len červenú dieru. Džínsy a spodky mal stiahnuté po členky a videl som, že mu z... no... veď viete... niečo trčí... asi suchý konár.

Detektív Anderson: Viem, ale musíte to kvôli záznamu presne opísať, pán Ritz.

Ritz: Ležal na bruchu a konár mu trčal zo zadku. Aj ten bol krvavý. Myslím ten konár. Časť kôry bola strhnutá a bol tam odtlačok ruky. Videl som to úplne jasne. Dave už ne-štekal, ale zavýjal, chudáčik, a mne len nešlo do hlavy, kto by také niečo urobil. Musel to byť nejaký maniak. Chytíte ho, pán detektív?

Detektív Anderson: Áno. Chytíme ho.

3

Parkovisko pred Štadiónom Estelle Bargovej bolo takmer rovnako veľké ako pred supermarketom Kroger, kam Ralph Anderson s manželkou chodievali v sobotu popoludní nakupovať, a v ten júlový večer bolo aj úplne plné. Na nejed- nom nárazníku svietila nálepka tímu Zlatí draci a zopár zad- ných okien bolo popísaných chvastavými heslami: MY VÁM NALOŽÍME; DRACI S MEDVEĎMI ZATOČIA; CAP CITY, PRIPRAV SA; TENTO ROK SME NA RA- DE MY. Z ihriska, kde sa už zapli svetlá (hoci denné svetlo sa ešte malo chvíľu zdržať), sa k nim doniesli jasot a rytmic- ké tleskanie.

Troy Ramage, dvadsať rokov v službe, sedel za volantom neoznačeného auta. Keď míňal jednu uličku za druhou, poznamenal: „Vždy mi tu zide na um, dočerta, kto vlastne bola tá Estelle Bargová?“

Ralph mu neodpovedal. Svaly mal napäté, pokožku horúcu a pulz na hraničných hodnotách. V priebehu rokov zatkol už dosť lotrov, ale toto bolo niečo iné. Toto bolo mimoriadne príšerné. Osobné. A preto aj najhoršie, lebo to bolo osobné. Nemal čo byť pri zatknutí a dobre to vedel, ale po poslednom znižovaní rozpočtu zostali na výplatnej listine polície vo Flint City iba traja detektívi na plný úväzok. Jack Hoskins bol teraz na dovolenke, rybárčil kdesi pá-nubohu za chrbtom a nikto za ním neplakal. Betsy Rigginsová, ktorá mala byť už na materskej, asistovala štátnej polícii pri ďalšej etape dnešného pracovného večera.

Len dúfal, že sa neunáhlili. S touto obavou sa zdôveril aj Billovi Samuelsovi, štátnemu zástupcovi okresu Flint, spomenul to akurát dnes popoludní, na schôdzi pred zatknutím. Samuels bol na svoj post trochu primladý, mal len tridsaťpäť, ale bol členom správnej politickej strany a bol sebaistý. Nie arogantný, to sa mu muselo uznať, ale rozhodne bol hý.

„Všetky detaily sme zatiaľ nedotiahli a rád by som to urobil,“ ozval sa Ralph. „Nemáme kompletne informácie. Okrem toho určite bude tvrdiť, že má alibi. Jedine, že by sa rovno priznal. Ale ak nie, určite povie, že má alibi.“

„Ak to povie,“ odvetil Samuels, „rozbijeme mu ho. Dobre to viete.“

Ralph o tom nepochyboval, sám vedel, že majú jasného páchatela, ale aj tak by radšej ešte chvíľu pátral a až potom vyštartoval. Našiel by diery v alibi toho sviniara, rozťahal by ich natoľko, až by nimi prešiel aj nákladiak, a až potom by chlapa zatkol. Vo väčšine prípadov by tak vyzeral správny postup. V tomto nie.

„Tri veci,“ povedal mu Samuels. „Počúvate ma?“

Ralph prikývol. Nezostávalo mu iné, ako s týmto človekom spolupracovať.

„Po prvé ľudia v tomto meste, najmä rodičia malých detí, sú vystrašení a rozhnevaní. Chcú rýchlo vidieť zatknutého páchatela, aby sa znovu mohli cítiť bezpečne. Po druhé dôkazy sú nepriestrelné. Ešte nikdy som také neotrasiteľné pred sebou nemal. S tým, dúfam, súhlasíte?“

„Áno.“

„Okej, a teraz po tretie. Najdôležitejšie.“ Samuels sa nahol dopredu. „Nedá sa povedať, či to už niekedy spravil, ale ak áno, tak to zrejme zistíme, len čo sa v tom začneme hrať. No teraz to urobil, bez debaty. Odtrhol sa z reťaze. Ochutnal krv. A keď to páchatel raz urobí...“

„Môže to urobiť znovu,“ dopovedal zaňho Ralph.

„Presne. Niežeby to bolo tak skoro po Petersonovi najpravdepodobnejšie, ale nemožno to vylúčiť. Pre Kristove rany, stále je s deťmi! S chlapcami! Keby jedného z nich zabil, tak niežeby sme prišli o robotu, ale nikdy by sme si to neodpustili.“

Ralph si už teraz nedokázal odpustiť, že to nejako nezistil skôr. Bolo to iracionálne, človek predsa nemohol druhému pozrieť do očí pri grile za domom, keď sa oslavoval záver malej ligy, a vyčítať z nich, že ten druhý plánuje nepredstaviteľný čin – hladká si ho, kŕmi, prizera sa, ako rastie. No iracionálnosť na tom pocite nič nezmenila.

Teraz, naklonený až medzi dvoch policajtov na predných sedadlách, sa Ralph ozval: „Tamto. Skúsme miesta pre invalidov.“

Odvetil mu Tom Yates na sedadle spolujazdca: „Za to je dvestodolárová pokuta, šéfko.“

„Myslím, že tentoraz nám ju odpustia,“ odvrkol Ralph.

„Len som žartoval.“

Ralph nemal náladu na policajné prekáračky. Mlčal.

„Tak teda na kriplov,“ uzavrel Ramage. „Vidím rovno dve prázdne miesta.“

Na jedno z nich zašiel a traja muži vystúpili. Ralph si všimol, že Yates odopína puzdro s pištoľou, a zavrteľ hlavou. „Zbláznil si sa? Na zápase je dobrých tisícpäťsto ľudí.“

„A čo ak skúsi utiecť?“

„Tak ho dobehneš.“

Ralph sa oprel o kapotu neoznačeného policajného auta a díval sa, ako jeho dvaja kolegovia kráčajú k ihrisku, k svetlám, k preplnenému hľadisku, kde tleskanie a jasot stále naberali na intenzite a hlasitosti. O tom, že zatknúť Petersonovho vraha treba rýchlo, rozhodol spolu so Samuelom (aj keď nechotne). O tom, že ho treba zatknúť na zápase, rozhodol už úplne sám.

Ramage sa ešte obzrel. „Ideš aj ty?“

„Nejdem. Ty urob, čo treba, prečítaj mu pekne nahlas jeho práva, potom ho sem doveď. Tom, keď sa pohneme, povezieš sa vzadu s ním. Ja budem vpredu s Troyom. Bill Samuel čaká na môj telefonát a bude na stanici. Toto je od začiatku robota nášho tímu. Čo sa týka zatýkania, máte ho pod palcom vy.“

„Ale prípad je tvoj,“ poznamenal Yates. „Prečo nechceš toho chuja zatknúť osobne?“

Ralph, s rukami skríženými na prsiach, odvetil: „Lebo muž, ktorý znásilnil Frankieho Petersona konárom a rozdrapil mu hrdlo, štyri roky trénoval môjho syna, dva v prípravke, dva v malej lige. Keď môjmu synovi ukazoval, ako sa drží páľka, položil naňho ruky a ja si jednoducho nedôverujem.“

„Chápem, chápem,“ prikývol Troy Ramage. Spolu s Yatesom vyrazili k ihrisku.

„Počúvajte ešte, vy dvaja.“

Obrátili sa.

„Putá mu nasadte už tam. Spútajte mu ruky vpredu.“

„To nie je podľa predpisov, šéfko,“ namietol Ramage.

„Viem a je mi to fuk. Chcem, aby všetci videli, ako ho odvádzate v putách. Jasný?“

Keď už boli ďalej, Ralph si z opaska odopol mobil. Betsy Rigginsovú mal na rýchlej voľbe. „Si na mieste?“

„Pravdaže. Parkujem rovno pred jeho domom. A so mnou štyria štátni policajti.“

„Povolenie na prehliadku?“

„V mojej sexi rúčke.“

„Dobre.“ Už chcel ukončiť hovor, keď mu ešte niečo zišlo na um. „Bets, kedy máš vlastne rodiť?“

„Mala som už včera,“ odvetila. „Tak to celé urýchlil.“ Sama skončila hovor.

4

Výpoveď pani Arlene Stanhopovej [12. júl, 13.00, vypočúvanie viedol detektív Ralph Anderson]

Stanhopová: Potrvá to dlho, pán detektív?

Detektív Anderson: Vôbec nie. Len mi porozprávajte, čo ste videli popoludní v utorok desiateho júla, a môžeme skončiť.

Stanhopová: Dobre teda. Práve som vychádzala z Geraldových lahôdok. Nakupujem tam každý utorok. Gerald má vyššie ceny, ale odkedy som prestala šoférovať, do Krogera už nechodím. Rok po manželovej smrti som odovzdala vodičák, pretože už som nedôverovala svojim reflexom. Mala som pár nehôd. Len také ťuknutia, viete, ale viac mi nebolo treba. Geraldov obchod je len dva bloky od bytu, v ktorom bývam, odkedy som predala dom, a doktor mi píli uši, že chôdza je zdravá. Zdravá na srdce, viete? Vo vozíku som mala len tri igelitky, nuž, viac ako za tri tašky si dnes ne-

môžem dovoliť, tie dnešné ceny, strašné, najmä mäso, ani neviem, kedy som naposledy jedla slaninu, a vtedy som uvidela Petersonovho chlapca.

Detektív Anderson: Ste si istá, že to bol Frank Peterson?

Stanhopová: Ale isteže to bol Frank. Chudáčik. Srdce mi trhá, čo sa mu to stalo, ale už je v nebi a už ho nič nebolí. Aspoň to je útecha. Petersonovci majú dvoch synov, viete, obaja sú ryšaví, poznáte ten odtieň, hlavy ako mrkva, ale prvý syn – Oliver, tak sa volá – je najmenej o päť rokov starší. Kedysi nám doručoval noviny. Frank má bicykel, taký s úzkym sedadlom a vysokými riadidlami...

Detektív Anderson: Banánové sedadlo, tak sa to volá.

Stanhopová: To počujem prvý raz, ale zato viem, že ten bicykel bol limetkovozelený, otrasne krikľavá farba, a na sedadle mal nálepku. Zo strednej školy. Ale on na strednú nikdy chodiť nebude, však? Chudáčik, chudáčik malý.

Detektív Anderson: Pani Stanhopová, nechcete si dať kratšiu prestávku?

Stanhopová: Nie, chcem to dokončiť. Musím sa vrátiť domov a nakrmiť mačku. Vždy ju krmím o tretej a určite bude hladná. Aj sa bude trápiť, kde som. Ale mohla by som dostať papierovú vreckovku? Určite vyzerám hrozne. Ďakujem.

Detektív Anderson: Tú nálepku na sedadle Frankovho bicykla ste videli, pretože...

Stanhopová: No, pretože na ňom nesedel. Tlačil ho cez parkovisko pri lahôdkach. Retaz mal roztrhnutú a vliekla sa mu po chodníku.

Detektív Anderson: Všimli ste si, čo mal na sebe?

Stanhopová: Tričko s krátkymi rukávami a s obrázkom nejakej rokenrolovej kapely. Kapely nepoznám, takže vám nepoviem, ktorá to bola. Ak je to dôležité, tak prepáčte. Na hlave mal čiapku s logom Rangers. Mal ju posunutú do tyla, videla som mu tú ryšavú šticu. Viete, že ryšavci zvy-